

УСТАВНИ СУД

Булевар Краља Александра, број 15
11000 Београд

Доставља се преко интернета:

Његова Екселенција председник Републике Томислав НИКОЛИЋ
predstavkegradjana@predsednik.rs,

Његова Екселенција претходни председник Републике Борис ТАДИЋ, почасни председник ДС
pocasni.predsednik@ds.org.rs,

Председник Владе и председник СНС Александар ВУЧИЋ
kabinetpremiera@gov.rs, info@sns.org.rs, informativna-služba@sns.org.rs, izvrsniodbor@sns.org.rs,

Први потпредседник Владе, министар унутрашњих послова и председник СПС Ивица ДАЧИЋ
potpredsednik@mtt.gov.rs, info@sps.org.rs,

Народна скупштина
Генералном секретару Јани ЉУБИЧИЋ: за сваког народног посланика
sekretar@parlament.rs

Средства јавног обавештавања: свим држављанима Републике Србије

Предмет: **Забрана рада Демократској странци, Социјалистичкој партији Србије и Српској напредној странци**

Приликом ступања на дужност судије Уставног суда полагају заклетву пред председником Народне скупштине.

Текст заклетве гласи: „Заклињем се да ћу се у свом раду придржавати Устава и закона и да ћу своју дужност обављати часно, савесно и непристрасно“.

(2. и 3. став члана 11 Закона о Уставном суду)

На основу Устава Републике Србије (1. став члана 56 Устава) тражим од Уставног суда да јавно изнесе свој став по следећем предлогу Уставном Суду и на Питања 1 до 3 овде постављена Уставном суду.

На основу члана 166, претпоследњег става члана члана 167 и 3. става члана 168 Устава Републике Србије, који даје право физичком лицу на иницијативу за покретање поступка за оцену уставности и законитости, подноси се Уставном суду

ПРЕДЛОГ

А) да Уставни суд покрене поступак оцене уставности и законитост рада:

1. Демократске странке,
2. Социјалистичке партије Србије,

и

3. Српске напредне странке

и

Б) да Уставни суд покрене поступак забране рада:

1. Демократској странци,
2. Социјалистичкој партији Србије,

и

3. Српској напредној странци.

На основу члана 56 Устава тражим да Уставни суд јавно одговори и на овај предлог.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Надлежност и обавезе Уставног суда и државних органа

Надлежност Уставног суда

Уставни суд је државни орган (члан 166 Устава Републике Србије /1/).

Први став члана 166 Устава Републике Србије јасно обавезује Уставни суд, и даје му пуно уставно право, да штити уставност и законитост и људска и мањинска права и слободе. Члан 167 Устава детаљно таксативно и јасно утврђује посебна питања о којима је Уставни суд **обавезан** да одлучује. Тачке 1 и 5 члана 167 Устава утврђују надлежност Уставног суда да одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом. Став 2 члана 168 Устава даје право, без ограничења, сваком држављанину Републике Србије да предложи Уставном суду да Суд покрене поступак за оцену уставности и законитости.

Уставни суд има обавезу и право да контролише рад Народне скупштине, председника Републике и Владе (3. став члана 4 Устава). На основу тога, на основу 2. става члана 3 и 1. става члана 166 Устава, Уставни суд има такође право и обавезу да својим судским мерама делује тако да се (законодавна и извршна) власт (Народна скупштина, председник Републике и Влада) и политичке организације повинују Уставу и закону.

Претпоследњи став члана 167 Устава утврђује да Уставни суд одлучује о забрани рада политичке странке. Први став члана 8 Закона о Уставном суду **обавезује** Уставни суд да одлучује о забрани рада политичке странке ако то предлаже Влада, Републички јавни тужилац или орган надлежан за упис у регистар политичких странака, синдикалних организација, удружења грађана или верских заједница. Међутим, тај став члана 80 Закона о Уставном суду **не може** (јер би било супротно првом ставу члана 166, претпоследњем ставу члана 167 и 3. ставу члана 168 Устава) да укине право и обавезу Уставног суда да *штити уставност и законитост и људска и мањинска права и слободе* ни да укине *право физичког лица да Уставном суду предложи покретање поступка за оцену уставности и законитости и за покретање поступка оцене рада политичке странке са становишта уставности и законитости, нити може да укине уставно право Уставном суду да он сам покрене тај поступа (2. став члана 168 Устава).*

Претходно излагање доказује да је Уставни суд надлежан и обавезан да размотри овде изложени предлог и да заузме став о њему.

Обавезе Уставног суда

Четврти став члана 4 и члан 166 Устава обавезују Уставни суд да самостално и независно штити уставност и законитост и људска и мањинска права и слободе. Уставни суд је обавезан да уставним поступцима и актима штити следеће темеље државности Републике Србије:

- Република Србија је заснована на владавини права и социјалној правди, на начелима грађанске демократије, људским и мањинским правима и слободама и припадности европским принципима и вредностима (члан 1 Устава). Основа владавине права су неотуђива људска права. Владавина права се остварује, поред непосредних слободних избора, уставним јемствима људских и мањинских права, поделом власти, независном судском влашћу и повиновањем власти Уставу и закону (члан 3 Устава).
- Сувереност потиче од грађана и ниједан државни орган, политичка организација, група или појединац не може присвојити сувереност од грађана, нити успоставити власт мимо слободно изражене воље грађана (члан 2 и последњи став члана 5 Устава). Ниједан закон ни било која друга одредба не може сувереност да умањи држављанима Републике Србије или да им је чак одузме. Сви закони и друга општа акта морају да буду у складу с Уставом (2. и 3. став члана 194 Устава). У случају да судска власт не обезбеђује да законодавна и/или извршна власт и/или политичка странка поштују и спроводе у дело уставне одредбе, већ им судска власт (пасивно - нечињењем или активно - чињењем) дозвољава да их крше, онда држављани Републике Србије имају и право и обавезу да непосредно преузму власт и да директно управљају државу и решавају насталу ситуацију јер су они суверен Републике Србије (1. став члана 2 Устава).
- Ниједан закон ни било која друга одредба не може људска права и слободе да умањи држављанима Републике Србије или да им их чак одузме (2. и 3. став члана 194 Устава). Сваки државни орган и свака политичка странка су обавезни да поштују људска права и слободе, да спроводе владавину права, да делују на развоју демократије и европских вредности (1. до 3. члан Устава). Супротно је забрањено свакоме, па и сваком државном органу/државном руководиоцу и свакој политичкој организацији. Не може законодавна и/или извршна власт и/или политичка странка да подређује себи судску власт, већ је судска власт дужна да својим одлукама учини да се власт повинује Уставу и закону (2. став члана 3 Устава).
- Независност судске власти уопште се утврђује у члановима 4 и 145 Устава, а Уставног суда још, уз то, посебно у 1. ставу члана 166 Устава. За остваривање владавине права се захтева и да политичке странке не врше власт непосредно, нити да је потчињавају себи (последњи став члана 5 Устава).

Независност судске власти значи да суд не може да се повинује политици нити предлозима или захтевима државних органа / државних руководилица или политичара или политичких странака којима се Уставни суд спутава у извршавању својих уставних обавеза и дужности. Такво повиновање је нпр. став Уставног суда да прихвати препоруку председника Републике Томислава НИКОЛИЋА Уставном суду да Уставни суд одложи разматрање уставности и законитости Бриселског споразума, о чему су јавна гласила обавестила народ. Насупрот томе, Уставни суд је имао право да обустави извршење Бриселског споразума до доношења коначне одлуке (4. став члана 168 Устава, чланови 56 и 57 Закона о Уставном суду). Уставни суд није применио ово своје уставно право и није извршио своју уставну обавезу, већ се повиновао председнику Републике и тиме деловао зависно од њега. Председник Републике и Уставни суд су заједнички нарушили независност и самосталност Уставног суда гарантовану Уставом. Тим својим нечињењем да прионе на оцену уставности и законитости Бриселског споразума Уставни суд је деловао супротно Уставу (супротно члановима 145, 166 - 168 Устава) и закону (супротно члану 15 Кривичног законика).

Независност судске власти (4. став члана 4 Устава), циљ и задаци Уставног суда и његова самосталност (1. став члана 166 и члан 167 Устава), обавеза власти и политичке организације (последњи став члана 5 Устава) да се повинује Уставу и закону (2. став члана 3 Устава) и дужност Суда да контролише власт (3. став члана 4 Устава) обавезују Уставни суд да својим актима у складу с Уставом и законом нареди властима и политичким

странкама да се повинују Уставу и закону. У датом случају, Уставни суд је био обавезан да не прихвати препоруку председника Републике, већ да поступи по Уставу и закону и да размотри предлоге Српске радикалне странке према њеном обавештењу јавности и Демократске странке Србије Уставном суду да оцени уставност и законитост Бриселског споразума /2/. Уставни суд је требало да заустави процес спровођења Бриселског споразума, а с обзиром на његов значај и на његове последице по државу и народ, до доношења коначне одлуке (5. став члана 168 Устава). Међутим, Уставни суд се повиновао председнику Републике омогућавајући несметано спровођење противуставног Бриселског споразума коме је основа противуставна Резолуција Народне скупштине, а не Устав. Неиспуњавањем својих Уставних обавеза Уставни суд је омогућавао и омогућава властима и владајућим политичким странкама да делују супротно Уставу уништавајући људска права, слободе и Републику Србију. Уставни суд је омогућавао и омогућава политичким странкама да непосредно врше власт и потчине је својим противуставним деловањима и актима.

- Законодавна, извршна и судска власт заснивају свој однос на равнотежи и међусобној контроли (3. став члана 4 Устава). Суштина те контроле је у проверавању деловања и аката државних органа власти да ли су у складу с Уставом и законом. Овим се даје право и налаже обавеза судској власти да контролише законодавну власт (Народну скупштину према члану 98 Устава) и извршну власт (коју чине: Председник Републике према члановима 111, 112 и председничкој заклетви у члану 114 Устава, и Влада према члану 122 Устава). Уставни суд је обавезан да контролише законодавну и извршну власт, њихова деловања, њихове ставове и њихове акте, са становишта поштовања Устава на основу 3. става члана 4, 1. става члана 166, тачке 6 и последњег става члана 167 и последње одредбе 1. става члана 168, 2. и 3. става члана 194 и члана 195 Устава.

Закључак 1. *Уставни суд је једини државни орган који је меродаван и обавезан да осигура да се законодавна и извршна власт и политичке странке повинују Уставу, а заједно с осталим судовима треба да обезбеди да се законодавна и извршна власт и политичке странке повинују и закону (члан 166 и члан 167 Устава).*

Уставни суд је обавезан да уставним поступцима и актима штити и следеће квалитете државности Републике Србије и да делује на друге државне органе и политичке странке да поштују:

- Људска права и слободе, физички и психички интегритет личности, гарантовани члановима Устава: 18, 19, 21, 25 до 27, и тачком 2 члана 97.
- Људско достојанство и слободан развој личности (члан 23 Устава).
- Људски живот (1. став члана 24 Устава).
- Слободу кретања и настањивања (члан 39 Устава).
- Неповредивост стана (члан 40 Устава).
- Слободу мисли, савести и вероисповести (члан 43 Устава).
- Право на слободне изборе (члан 52 Устава).
- Право на имовину (члан 58 Устава).
- Право наслеђивања (члан 59 Устава).
- Права детета (члан 64 Устава).
- Право на здравствену заштиту (члан 68 Устава).

- Право на образовање (члан 71 Устава).
- Право на аутономију универзитета (члан 72 Устава).
- Право на научно и уметничко стварање (члан 73 Устава).
- Право на здраву животну средину (члан 74 Устава).

Закључак 2. *Из наведених уставних одредби јасно следи да је дужност, да је обавеза, Уставног суда да својом одлуком нареди сваком државном органу и државном руководиоцу, свакој политичкој странци, који/која на било који начин крши Устав, да се повинује Уставу, и да обезбеди да државни органи, пре свега врховни законодавни и извршни државни органи (Народна скупштина, председник Републике и Влада), и политичке странке својим радом, деловањем, ставовима, иступањима и актима дају пример поштовања и оживотворења Устава јер тиме исказују поштовање народне воље, народног опредељења и суверености народа (чланови 1 до 3 Устава). То је њихова обавеза. Супротно им је забрањено (2. став члана 2 Устава). Уставни суд је обавезан да им спречи деловање супротно Уставу (2. став члана 2, члан 3, 3. и 4. став члана 4, 1. став члана 166, 6. тачка и последњи став члана 167 Устава).*

Закључак 3. *Уставни суд је обавезан да не примењује ниједну законску одредбу која је супротна Уставу (1. став члана 166 и 2. и 3. став члана 194 Устава). Зато је Уставни суд обавезан и да не примењује ни закон ни предлог/препоруку државног органа или политичке странке који, или било коју другу одредбу која, сужава, ограничава, права и/или слободу држављанина Републике Србије, која су му гарантована Уставом, већ да заштити уставна права и слободе држављанина Републике Србије и да штити државу Републику Србију одређену њеним Уставом.*

Одбијање државних органа да извршавају своје уставне обавезе

Уставна права и обавезе су утврђене не само члановима 166 до 169 Устава, већ и члановима 194 и 195 Устава. Члан 194 Устава, чији је наслов "Хијерархија домаћих и међународних општинских аката", утврђује:

- 1) *Устав је највиши правни акт Републике Србије.*
- 2) *Сви закони и други општи акти донети у Републици Србији морају бити сагласни са Уставом.*

Члан 195 Устава јасно одређује:

- 3) *Сви подзаконски општи акти Републике Србије, општи акти организација којима су поверена јавна овлашћења, политичких странака, синдиката и удружења грађана и колективни уговори морају бити сагласни закону. Статутути, одлуке и сви други општи акти аутономних покрајина и јединица локалне самоуправе морају бити сагласни са законом. Сви општи акти аутономних покрајина и јединица локалне самоуправе морају бити сагласни њиховим статутима.*

Уставни суд је закључио да:

Закључак 4. *Устав под **општа акта** подразумева само **општа правна акта** и тако третира **општа акта** на која се односе одредбе члана 167 Устав .*

Закључак 5. *Сви општи акти, сви правни акти, сви акти свих државних институција, организација са повереним јавним овлашћењима, политичких странака,*

синдиката, удружења грађана и колективни уговори морају да буду сагласни Уставу и закону, а сви закони морају да буду сагласни Уставу.

Закључак 6. *Ако неки од закона или аката наведених у члану 195 Устава, поновљених у Закључку 2, није сагласан Уставу онда је он ништаван и неважећи.*

Уставни суд у низу својих аката тврди да је према члану 167 Устава меродаван да оцени уставност и законитост **само општих правних аката**.

Такав став Уставног суда о члану 167 Устава се види у следећим примерима:

- ... "ови акти, по својој форми и садржини **немају карактер општих правних аката**" /3: страна 2/,
- " Према становишту Уставног суда, од одговора на претходна питања зависи и одговор на суштинско питање: да ли је оспорени акт по својој природи **правни или политички акт.**" /4: страна 16/.
- "На основу свега претходно наведеног, Уставни суд је оценио да оспорени „Први споразум“ не испуњава услове предвиђене потврђеним међународним конвенцијама и важећим законима Републике Србије да би се могао сматрати међународним уговором, да сам по себи оспорени акт **не представља општи правни акт** унутрашњег права, **већ само политичку „подлогу“ за доношење одговарајућих општих правних аката** од стране надлежних органа и у прописаној процедури, као и да акти Владе – Закључак о прихватању „Првог споразума“ и Извештај Народној скупштини и Одлука Народне скупштине о прихватању Извештаја по својој природи **нису општи правни акти**, те зато нису ни могли бити основ да се оспорени „Први споразум“ њиховим доношењем „уведе“ у правни поредак као општи правни акт" /4: страна 22/.
- С обзиром на заузет став о природи оспореног парафираног „Првог споразума о принципима који регулишу нормализацију односа“ између Владе Републике Србије и Привремених институција самоуправе у Приштини, од 19. априла 2013. године, **Уставни суд је утврдио да се не ради о акту који, у складу са одредбама члана 167. Устава, подлеже уставносудској контроли.** Стога је Суд, сагласно одредби члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду, **одбацио предлог за оцену уставности и законитости оспореног акта, због ненадлежности за одлучивање.** /4: страна 22/
- Уставни суд је обацио иницијативу за "оцену уставности и законитости акта Републике Србије за пријем у чланство Европске Уније" јер је утврдио да наведено писмо председника Републике и председника Владе, а и Меморандум Владе, не представљају **опште правне акте, у смислу одредбе члана 167 Устава**, јер се њима не уређују права и обавезе правних и физичких лица, **већ имају карактер политичког акта** који одражава европску оријентацију Републике Србије, изражено и кроз начело утврђено у члану 1. Устава Републике Србије. **Стога је Суд одбацио поднету иницијативу због ненадлежности да по њој води поступак и одлучује.** /5/
- Уставни суд је обацио иницијативу /6/ за "оцену уставности Резолуције Народне скупштине Републике Србије о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији ("Службени гласник РС", број4/13)" јер је утврдио да **"Резолуција по својој природи представља политичко-правни акт"**..."У том смислу **Резолуција није акт правне природе**, а ставови и опредељења у њој **претпостављају доношење других правних аката.**" ... "Полазећи од форме и садржине оспорене Резолуције, **Уставни суд је оценио да она по својој правној природи нема карактер општег правног акта у смислу одредаба члана 167 Устава** за чију оцену уставности и законитости је надлежан Уставни суд, те је стога **иницијативу одбацио**, сагласно одредбама члана 36. Став 1. Тачка 1) Закона о Уставном суду

("Службени гласник РС", бр. 109/07, 99/11 и 18/13 - Одлука УС), *због ненадлежности да по њој поступа*".

- **Питање 1.** Пошто је став Уставног суда да он није меродаван да оцењује уставност и законитост општих политичких аката, онда ко је за то меродаван у Републици Србији?
- **Питање 2.** Ако нико у Републици Србији није меродаван да оцењује уставност и законитост општих политичких аката да ли то онда значи да смо приморани да се по том питању обраћамо страним судовима, или постоји треће решење?
- **Питање 3.** Да ли Уставни суд може да одговори на Питања 1 и 2, а с обзиром да је он заштитник уставности и законитости у Републици Србији (члан 166 Устава)?

На основу члана 56 Устава тражим да Уставни суд јавно одговори и на Питања 1 до 3.

Претходни примери показују да је Уставни суд свој став *да није меродаван да оцењује уставност и законитост општих политичких аката* примењивао на кључне акте као што су: Пријава у име Републике Србије за њено чланство у Европској Унији, Резолуција Народне скупштине о основним принципима за разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији, и Бриселски споразум. Он их је прогласио за политичке акте и огласио себе немеродавним да оцењује њихову уставност и законитост тврдећи да се члан 167 Устава односи само на општа правна акта (видети Закључак 4 и Закључак 5). Последице су катастрофалне. Последице таквог става су катастрофалне пошто то значи да у држави не постоји суд, према знању потписника, који је меродаван за оцену уставности и законитости општих политичких аката (видети Питања 1 до 3). Последице су катастрофалне јер је тиме омогућено политичким странкама да експлоатишу свој положај у државним органима њих потчине себи, да власт потчине себи и да непосредно врше власт противуставним деловањима и/или противуставним актима.

Уз то, Уставни суд утврђује да је Резолуција Народне скупштине о основним принципима за разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији **основа, политичка "подлога", за доношење других општих правних аката** и ако је проглашена за политички акт /4: страна 22/. Дозвољено је да она замени Устав упркос томе што су њене одредбе противуставне. Резолуција је стављена изнад Устава. Устав је стављен ван снаге. Извршен је тихи државни удар.

Овакав став Уставног суда је дозволио да противуставни акти проглашени за политичке акте буду основа /4: страна 22/ за даља деловања Владе и Народне скупштине, а не да је Устав њихова основа. Уставни суд је дао политичким актима статус изнад Устава сматрајући да се 2. и 3. Став члана 194 Устава односе само на опште правне акте (видети Закључак 1 до Закључак 6). Устав је стављен ван снаге прихватањем да општи политички акти буду основа за нове опште правне акте, законе и друге опште акте! Уништена је основа државности републике Србије.

Закључак 7. *Последица или недоречености Устава или става Уставног суда да се оглашава немеродавним за оцену уставности и законитости општих аката, који укључују опште правне и опште политичке акте, тј. да је немеродаван да оцењује уставност и законитост и општих политичких аката, јесте да је омогућено владајућим политичким странкама да непосредно врше власт и да је потчињавају себи делујући противуставно и доносећи противуставна акта. То је ставом 4. члана 5. Устава забрањено. (Видети Питања 1 до 3).*

Докази о противуставности пријаве у име Републике за пријем у Европску Унију су били поднети Уставном суду у /7 /, а докази за противуставност Резолуција Народне скупштине о основним принципима за разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији су дати у /8/. Демократска странка Србије је била доставила Уставном суду доказе о противуставности Бриселског споразума /2/.

Размотримо одкуд то да општи политички акти могу да имају већи статус и важност од Устава.

Наслеђени однос владајуће политичке странке према држави и њеног политичког акта према Уставу

У одељку VIII Устава СФРЈ /9/ је био утврђен положај Комунистичке партије Југославије / Савеза комуниста Југославије у држави:

" **Савез комуниста Југославије**, покретач и организатор народноослободилачке борбе и социјалистичке револуције и свесни носилац тежњи и интереса радничке класе, законитошћу историјског развитка, **постао је организована водећа идејна и политичка снага** радничке класе и свих радних људи у изграђивању социјализма и у остваривању солидарности радних људи и братства и јединства народа и народности Југославије.

Савез комуниста Југославије, својим усмеравајућим идејним и политичким радом у условима социјалистичке демократије и друштвеног самоуправљања, основни је покретач и носилац политичке активности ради заштите и даљег развоја социјалистичке револуције и социјалистичких самоуправних друштвених односа, а посебно ради јачања социјалистичке друштвене и демократске свести, и одговоран је за то.

Социјалистички савез радног народа Југославије, створен у народноослободилачком рату и социјалистичкој револуцији као добровољни и демократски фронт радних људи и грађана и свих организованих социјалистичких снага, **с Комунистичком партијом на челу**, и даље изграђиван у условима развоја социјалистичког самоуправног друштва, најшира је основа њихове друштвено-политичке активности у социјалистичком самоуправном систему.

У Социјалистичком савезу радног народа Југославије радни људи и грађани, **Савез комуниста Југославије као водећа идејна и политичка снага**, друге друштвено-политичке организације и све организоване социјалистичке снаге остварују политичко и акционо јединство социјалистичких снага и усмеравају друштвени развој на основама власти и самоуправљања радничке класе и свих радних људи,"

КПЈ/СКЈ је била/био једина дозвољена политичка партија у ФНРЈ/СФРЈ. Руководство КПЈ/СКЈ је руководило радом државе. Резолуције, Декларације, општа акта, КПЈ/СКЈ су била изнад Устава државе. Њима се прилагођавао Устав Југославије и Устав НР/СР/Србије од 1945. године до 1990. године. Народ је од 1945. до 1990. године живео под влашћу КПЈ/СКЈ. Ко се противио политици или актима или ставовима КПЈ/СКЈ оптуживан је да ради против државе и народа. Био је деградиран или кажњаван на разне начине или хапшен и осуђиван.

Тада је политички акт Комунистичке Партије Југославије / Савеза комуниста Југославије био изнад Устава. Устав је њему прилагођаван и мењан, чак и без формалне сагласности народа (после референдума с претећом "Ђоравом кутијом"). Да би се избегло директно изјашњавање народа, руководство КПЈ/СКЈ под вођством Јосипа Броза Тита је било увело филтрирајући делегатски систем који је гарантовао да ће у Савзној скупштини, у Савезној Влади, у републичким Скупштинама и Владама увек бити само одани чланови и највиши руководиоци КПЈ/СКЈ.

Битан уставни напредак је остварен Уставом Републике Србије /10/. Његовим чланом 1., Република Србија је одређена као демократска држава свих грађана који у њој живе, заснована на слободама и правима човека и грађанина, на владавини права и социјалној правди. У његовом члану 2. је утврђено да сувереност припада свим грађанима Републике Србије и да њу остварују референдумом, народном иницијативом и преко својих слободно изабраних представника. Тај Устав није утврђивао статус, обавезе и права политичких странака и њихов однос према држави, Уставу и власти. У стварности, Социјалистичка партија Србије, као наследник Савеза комуниста Србије, је задржала статус у држави и однос према власти као што је имао СКЈ у СФРЈ.

Битне промене у погледу односа политичких странака и државе је јасно утврдио сада важећи Устав Републике Србије /1/. Други став његовог члана 2 изричито утврђује да **ниједан државни орган, политичка организација, група или појединац не може присвојити сувереност од грађана, нити успоставити власт мимо слободно изражене воље грађана.** Његов члан 3 одређује да је владавина права основна претпоставка Устава и почива на неотуђивим људским правима, и да се она остварује слободним и непосредним изборима, уставним јемствима људских и мањинских права, поделом власти, **независном судском влашћу и повиновањем власти Уставу и закону.** Садашњи Устав јасно одређује статус политичких странака, њихове обавезе и права, као и границу тих права у свом члану 5: "Јемчи се и признаје улога политичких странака у демократском обликовању политичке воље грађана. Оснивање политичких странака је слободно. Недопуштено је деловање политичких странака које је усмерено на насилно рушење уставног поретка, **кршење зајемчених људских или мањинских права** или изазивање расне, националне или верске мржње. **Политичке странке не могу непосредно вршити власт, нити је потчинити себи.**"

Нажалост, у стварности, ове уставне одредбе се не поштују. Докази следе у даљем тексту.

Ко треба да обезбеди да власт и политичке странке поштују Устав, ко треба да их принуди да делују у складу с Уставом и да доносе акта само на основу Устава и у складу с Уставом?

Чланови 166 и 167 Устава јасно дају одговор: Уставни суд је дужан да штити уставност и законитост, како у општим актима тако и у деловањима власти и политичких странака.

Тврђење 1. *Став Уставног суда да није меродаван да оцењује уставност и законитост политичких аката, чак и ако су они основа, "подлога", за доношење закона и других општих аката, је омогућио и омогућава и властима и политичким странкама да доносе противуставна политичка акта, да на њима заснивају своја деловања, да на основу њих усвајају противустаавне законе, одредбе или општа акта, да избегавају поштовање Устава, тј. да стављају Устав ван снаге, да несметано доносе противуставне акте и да на основу њих делују противуставно. Директна последица тога је да водеће странке непосредно, и то противуставно, врше власт и потчињавају је себи, што је изричито забрањено члановима 2. и 5. Устава.*

Докази за ово тврђење су у даљем тексту.

Претходно излагање показује да се сада у стварности спроводи став владавине Јосипа Броза Тита да је политички акт водеће политичке партије/коалиције (тада Комунистичке партије Југославије / Савеза комуниста Југославије) изнад Устава. Тиме се одбацују основна начела Устава Републике Србије исказана у његовим члановима 1. до 5.

Противуставна деловања и акта политичких странака

Колективна одговорност политичке странке

Када су сви органи политичке странке и већина њених чланова сагласни, када се не супротстављају деловању које чини, или акту који доноси, Председник или Скупштина, или Председништво/Извршни одбор политичке странке, када они подржавају и извршавају, спроводе даље у дело та деловања и/или та акта онда цела политичка странка сноси одговорност за то.

Противуставна деловања Демократске странке

Демократска странка је подржавала и/или спроводила следећа противуставна деловања и/или акта свог тадашњег председника, који је сада њен почасни председник:

- да Борис ТАДИЋ у својству министра одбране Републике Србије срознава одбранбену способност Војске Србије,
- да Борис ТАДИЋ после избора за председника Републике остане и даље председник Демократске странке супротно члановима 6 и 115 Устава,
- да Борис ТАДИЋ у својству председника Републике буде, супротно члановима 6 и 115 Устава, носилац њене изборне листе и њене збирне изборне листе чиме су изборе учинили противуставним и учинили кривично дело (члан 359 Кривичног законика) /11/,
- да упркос томе, Борис ТАДИЋ буде инаугурисан за поновног председника Републике супротно члановима 6 и 115 Устава,
- да Борис ТАДИЋ јавно својим деловањима и изјавама драстично крши Председничку заклетву (Члан 114 Устава):

Заклињем се да ћу све своје снаге посветити очувању суверености и целине територије Републике Србије, укључујући и Косово и Метохију као њен саставни део, као и остваривању људских и мањинских права и слобода, поштовању и одбрани Устава и закона, очувању мира и благостања свих грађана Републике Србије и да ћу савесно и одговорно испуњавати све своје дужности,

- да Борис ТАДИЋ потчини функцију и положај, експлоатишући углед, ауторитет и моћ председника Републике, интересима Демократске странке чији је био председник и својим личним интересима /11/, чиме је деловано супротно Уставу (чланови 6, 111, 112, 114, 115 Устава) и учињено кривично дело (члан 330 Кривичног законика),
- да Борис ТАДИЋ самовољно преузме вођење политике Р. Србије делујући супротно Уставу (чланови 112, 115, 122 и 123 Устава) и извршујући кривично дело (члан 330 Кривичног законика) /11/,
- да Борис ТАДИЋ руководи потписивањем противуставног споразума с Европском Унијом (Премабула, Председничка заклетва, чланови 99, 105, 123 и 194 Устава) /11/,
- да Борис ТАДИЋ у својству председника Републике и др Мирко ЦВЕТКОВИЋ, у својству председника Владе, наметну самовољно, без народне сагласности, и одлуче да Србија мора по сваку цену, под свим поражавајућим условима и при дотадашњем (настављеном с појачањем до данас) понижавајућем, нимало пријатељском, односу већине чланова ЕУ према Србском народу и Р. Србији, а на основу противуставног политичког става Владе, поднесу документацију за учлањење Р. Србије у Европску Унију, и ради тога да Србија испуњава све захтеве који јој се упућују из ЕУ, чиме су деловали супротно начелима грађанске демократије, суверенитету Р. Србије, људским правима и слободама грађана, тј. деловали су против Устава (члан 1, 1. став члана 2, 2. – 4. тачка првог дела члана 99, тачка 6 другог дела члана 105, члан 112, чланови 122, 123 и 203) и узурпирани су владајуће државне положаје, чиме су извршили кривична дела (чланови 305, 330, 361 Кривичног законика) /11/,

- знајући:

- да је власт Сједињених Америчких Држава систематски ширила неистине о Србима и Србији и те неистине најпре користила да би развијала и разбуктавала демонизовање Србског народа, а потом да би правдала бомбардовања Срба у Републици Српској 1995. г. и у Србији 1999. г., чије су оружане снаге учествовале у потпуно непријатељском чину 78-о дневног и ноћног, ничим изазваног и неоправдивог, бомбардовања Србије и Црне Горе кршећи Устав Р. Србије (Преамбула, чланови 1, 8, 16, 18, 19, 23 - 27, 97) и без одобрења УН (супротно Преамбули и члановима 1, 2, 4, 33 Повеље УН), уништавале и загађивале касетним бомбама и осиромашеним уранијумом Србију и убијале њено невино цивилно становништво, од деце до старих људи упркос многобројним молбама, апелима и петицијама (неке од којих су у /12/) да то прекину и да поштују Републику Србију и њен Устав, што је омогућавало насилно нелегитимно масовно усељавање Шиптара у Србију и истовремено појачавање шиптарског прогона Срба, увођење и настојање да се озакони терористичка окупаторска власт на Косову и Метохији, тако да је свим тим радњама власт САД на територији Р. Србији извршила кривична дела (1. став члана 6, чланови 25, 28, 133, 135, 137, 155, 173, 218, 305, 1. став члана 307, чланови 308, 314, 318, 370, 372, 387, 390, 391 Кривичног законика),
 - да је власт Сједињених Америчких Држава без одобрења или сагласности Републике Србије и Уједињених Нација, супротно Уставу Р. Србије (Преамбула, чланови 1, 18 - 20, 23 - 27, 97) и супротно Повељи УН (супротно Преамбули, члановима 1, 2, 4, 33 Повеље УН), саградила у Србији - на Косову и Метохији - једну од највећих војних база (3,86 км²) одмах после завршетка 87-о даноноћног бесомучног бомбардовања Србије, што показује да је пројекат био урађен знатно раније, а коју је користила и користи за подршку шиптарском терористичком окупирању Косова и Метохије и његовом отимању од Србије, за укидање људских права и слобода Србима, за њихово понижавање и довођење у скоро ропски положај, за подршку сталном шиптарском прогону Срба, за држање у страху целе Србије и њеном подчињавању својој вољи, тако да је тиме власт САД извршила на територији Р. Србије кривична дела (1. став члана 6, чланови 9, 25, 128, 133, 135, 137, 155, 159, 170, 174, 305, 307, 308, 314, 318, 370, 387, 390 Кривичног законика),
 - да је упркос свему томе, господин Борис ТАДИЋ у својству председника Републике, а у име Владе Р. Србије, потписао 07/09/2006 у Вашингтону са секретаром спољних послова САД Кондолизом РАЈС војни Споразум [који је 29/05/2009. г. Народна скупштина усвојила и озаконила, и то после шиптарског погрома и нелегитимног објављивања 2007. г. шиптарске Декларације о независности Косова (и Метохије) у виду "државе Косова", чију независност је признала и признаје власт САД упркос својој међународној обавези, чак и супротно том Споразуму из 2006. г. који обавезује власт САД да поштује Устав Р. Србије, њену независност и њен суверенитет, у којој САД имају своју амбасаду у Београду] између Владе Републике Србије и Владе Сједињених Америчких Држава /13/, тако да је Борис ТАДИЋ, председник Републике, тим својим потписом кршио (а 29/05/2009. г. и Народна скупштина кршила) Устав (тачка 4 првог дела члана 99 и тачка 6 другог дела члана 105, чланови 112, 122 и 123 Устава) /10/ и учинио (а 29/05/2009. г. и Народна скупштина учинила и озаконила) кривично дело (чланови 305, 318 и 419 Кривичног законика),
- да Борис ТАДИЋ у току своје председничке кампање 2007./2008. године, држављане Р. Србије не обавести да је још 2006. г. потписао тај војни Споразум са

- САД чиме је кршио Устав (1. став члана 51 Устава) и извршио кривично дело (члан 314 Кривичног законика),
- знајући да је тај споразум против суверенитета и независности Републике Србије, против слободе њених становника, против Устава (1. става Преамбуле, чланова 1 – 3, 1. става - чланова 18 и 27 Устава); Демократска странка је подржала потписивање председника ТАДИЋА тог споразума што је наставило срзавање суверенитета, независности и безбедности Републике Србије и слободе њених држављана /10/, чиме је извршио кривично дело (чланови 305, 306 и 419 Кривичног законика),
 - став Бориса ТАДИЋА, председника Републике, који је наложио из иностранства Народној скупштини да донесе Декларацију о Сребреници „која се многим неће допасти“, и његова неоснована извињавања потврђујући лажи да су Срби започели рат у СФРЈ, да су извршили геноцид у Сребреници, чиме је унизио и Србски народ и Србију, дубоко је повредио Устав (тачка 1 члана 112 Устава) /11/ и извршио кривична дела (чланови 173, 174, 305 и 306 Кривичног законика),
 - договор Бориса ТАДИЋА, председника Републике, са странцима да одбаци Декларацију Народне скупштине упућену Генералној скупштини УН; да без сагласности Народне скупштине у име Републике Србије поднесе другу Декларацију, сачињену у иностранству у договору са странцима, чиме је драстично повредио Устав, унизио Народну скупштину, Србију и њен народ (чланови 23 и 98, тачка 4 првог дела члана 99, члан 112 и члан 194 Устава) /11/, и тиме је извршио кривична дела (чланови 173, 174 и 305 Кривичног законика),
 - да се Борис ТАДИЋ, председник Републике, не заложи у складу с Уставом и Резолуцијом УН 1244 за спровођење Декларације Народне скупштине (на Уставу засноване и усвојене 31. јула, 2011. године) о стварном стању на Косову и Метохији након једностраних и насилних аката привремених институција самоуправе у Приштини, чиме је повредио Устав (чланови 1, 2, 8, 23 до 25, 27, 111, 114) /10/ и извршио кривична дела (чланови 359 и 361 Кривичног законика),
 - да Председник Борис ТАДИЋ не предузима одговарајуће, нити довољне нити неопходне, акције, а ради одбране земље као врховни командант војске (последњи став Члана 112 Устава) и као једини овлашћени представник Републике Србије (Тачка 1 Члана 112 Устава Р. Србије), код УН (КФОР, УНМИК, Секретар УН, Савет Безбедности) и ЕУЛЕКС-а да УН и ЕУЛЕКС обезбеде испуњење обавеза које су преузели према Резолуцији 1244) /11/, чиме је извршио кривична дела (чланови 305, 359 и 361 Кривичног законика),
 - да Борис ТАДИЋ, председник Републике, прихвати шиптарску окупацију дела Р. Србије – Косово и Метохију, чиме је извршио противуставно дело (супротно Преамбули, члановима 2, 18, 19, 21, 1. ставу члана 24, члановима 25 до 27, 39, 40, 43 52, 58, 59, 64, 68, 71- 74, тачки 2 члана 97 Устава и супротно и председничкој заклетви у члану 114 Устава и учинио кривично дело (члан 306 Кривичног законика) /11/,
 - да Борис ТАДИЋ, председник Републике, делује на уништавању територијалне целовитости Р. Србије и на њеном растурању, на срзавању људских права и слобода /11/, чиме је деловао супротно Уставу (члан 8. Устава) и извршио кривично дело (1. став члана 307. Кривичног законика),
 - да Борис ТАДИЋ, председник Републике сва своја противуставна деловања и кривична дела изврши са умишљајем и тиме изврши кривично дело (члан 25 Кривичног законика).

Чланови Демократске странке, не само да се нису супротстављали претходно споменути деловањима свог председника Бориса ТАДИЋА, већ су од тога имали разне користи које доносе положаји у органима власти.

Уставни суд треба да оцени уставност и законитост рада Демократске странке.

Противуставна деловања Социјалистичке партије Србије и Српске напредне странке

Социјалистичка партија Србије је подржавала и/или спроводила сва наведена противуставна деловања и/или акта Демократске странке док су биле заједно на власти.

Социјалистичка партија Србије и Српска напредна странка су подржавале и/или спроводиле, и настављају да подржавају и спроводе, сва противуставна деловања и/или акта председника СПС Ивице ДАЧИЋА, члана оснивача СНС, претходног председника СНС и најзаслужнијег члана СНС за њено постојање Томислава НИКОЛИЋА, и садашњег председника СНС Александра ВУЧИЋА. Они су, заједно са свим члановима Владе, тј. с Владом у целини, и са 175 народних посланика који су својим гласовима одлучили да Народна скупштина усвоји Резолуцију од 13.01.2013. године, њоме Устав ставили ван снаге и извршили државни удар. Они су тиме потпуно изгубили легитимитет да буду на врховним државним положајима на којима се и даље противуставно задржавају.

Социјалистичка партија Србије и Српска напредна странка су подржавале и/или спроводиле, и настављају да подржавају и спроводе под руководством својих председника и најзаслужнијих чланова:

- 1) да супротно Уставу (став 1 члана 2 Устава) самовољно узимају сувереност од народа, што је кривично дело (Тачка (1) члана 330 Кривичног законика),
- 2) да уништавају сувереност, независност и безбедност Републике Србије супротно Уставу (Тачка 1 члана 97 Устава), што је кривично дело (чланови 305 и 314 Кривичног законика),
- 3) да на противуставан начин доводе Србију у положај потчињености и зависности од шиптарске власти на Косову и Метохији, што је кривично дело (члан 305 Кривичног законика),
- 4) да признају и прихватају предају Србије на Косову и Метохији, што је кривично дело (члан 306 Кривичног законика),
- 5) да узурпирају власт мимо воље народа кршећи Устав (став 2 члана 2 Устава), што је кривично дело (Тачка (1) члана 330 Кривичног законика),
- 6) да супротно Уставу (став 1 члана 3 Устава) укидају владавину права, која је једна од основа Републике Србије, што је кривично дело (тачка (1) члана 308 Кривичног законика),
- 7) да се не повинују Уставу и да делују супротно Уставу (став 2 члана 3 Устава) успостављајући своје самовлашће, што је кривично дело (Тачка (1) члана 330 Кривичног законика),
- 8) да руше Републику Србију као државу засновану на владавини права, социјалној правди, начелима грађанске демократије, људским и мањинским правима и слободама, и припадности европским начелима и вредностима (члан 1 Устава), да

- доводе Србију у стање потчињености те делују супротно Уставу, што је кривично дело (чланови 305 и 314 Кривичног законика)
- 9) да на противустанован начин отцепљују Косово и Метохију од осталог дела Србије, што је кривично дело (члан 307 Кривичног законика),
 - 10) да руше територијалну целовитост Републике Србије супротно Уставу (став 1 члана 8 и тачка 1 члана 97 Устава), што је кривично дело (члан 307 Кривичног законика),
 - 11) да руше територијалну организацију Републике Србије насупрот Уставу (тачка 3 члана 97 Устава), што је кривично дело (члан 307 Кривичног законика),
 - 12) да мењају границе Републике Србије супротно Уставу (став 2 члана 8 Устава), што је кривично дело (чланови 307 и 308 Кривичног законика),
 - 13) да уништавају људска права и слободе супротно Уставу (чланови 18 – 20, 27 и тачка 2 члана 97 Устава), што је кривично дело (тачка (1) члана 128 Кривичног законика),
 - 14) да уништавају људско достојанство (свих држављана Р. Србије који поштују Устав) и тиме крше Устав (став 1 члана 23 Устава), што је кривично дело (Тачка (1) члана 137 Кривичног законика),
 - 15) да руше јединственост правног система Р. Србије противно Уставу (став 1 члана 4 и став 1 члана 194 Устава), што је кривично дело (члан 308 Кривичног законика),
 - 16) да уништавају јединственост судске власти у Р. Србији супротно Уставу (став 1 члана 142 Устава), што је кривично дело (члан 308 Кривичног законика),
 - 17) да укидају јединственост тржишта, правног положаја привредних субјеката, система обављања појединих привредних и других делатности, робне размене; монетарног, банкарског, девизног и царинског система; енергетског и информацијско - телекомуникацијског система; пореског система у Р. Србији одбацујући Устав (тачка 6 члана 97 Устава), што је кривично дело (члан 308 Кривичног законика),
 - 18) да ограничавају слободу кретања супротно Уставу (члан 39 Устава). То је кривично дело (тачке (1) чланова 132 и 133 Кривичног законика),
 - 19) да угрожавају уставно уређење и безбедност Србије у току вршења својих врховних државних дужности, што је кривично дело (чланови 308 и 314 Кривичног законика),
 - 20) да чине групу која врши кривична дела из чланова 305 – 307 Кривичног законика, што је кривично дело (тачке (1) чланова 319 и 320 Кривичног законика),
 - 21) да самовласно присвоје право да одлучују о противустановном вођењу народа и државе супротно Уставу (став 2 Члана 2 и став 4 члана 5 Устава), што је кривично дело (тачка (1) члана 330 Кривичног законика),
 - 22) да користе своје службене положаје да добијају подршку из Европске Уније чиме себи прибављају користи и привилегије које добијају заузимањем врховних државних положаја упркос изгубљеног легитимитета за то, што је кривично дело (тачка (1) члана 359 Кривичног законика),
 - 23) да несавесно обављају врховне државне дужности кршењем Устава, што је кривично дело (тачка (1) члана 361 Кривичног законика),

24) да коришћењем моћи силе која проистиче из врховних државних положаја које врше покушавају да промене уставно уређење Србије, што је кривично дело (члан 308 Кривичног законика).

25) да врше утицај на судије Уставног суда, што Устав изричито забрањује (члан 149 Устава) и што је кривично дело (члан 336б Кривичног законика).

да од 13. јануара 2013. године воде и управљају државу и народ према Резолуцији тада донетој, а не по Уставу. На основу Резолуције, супротно Уставу, они:

26) су прихватили и насилним путем спроводе Бриселски споразум, који је противустанован (за јавни доказ његове противустановности видети /2/) и зато је ништан и неважећи (ставови 2. – 4. члана 194 Устава), чиме силом која проистиче из врховних државних положаја покушавају да промене уставно уређење Србије, што је кривично дело (члан 308 Кривичног законика),

27) да су, на основу Резолуције од 13.01.2013. и Бриселског споразума, одбацујући Устав, прихватили и подржавају изборе које организује шиптарска окупацијска власт, а не Република Србија, и врше присилу над Србима запосленим у државној служби Р. Србије, под претњама, да морају с породицама да учествују на изборима, што су кривична дела (чланови 155, 308, 319, и 359 Кривичног законика).

28) да својим делима у стварности прихватају предају (капитулацију) Републике Србије и њено уништавање и њима поништавају своје заклетве дате јавно под чашћу. То су кривична дела (чланови 305 - 308, 314, 319, 330, 359 и 361 Кривичног законика).

29) да укидају Привремену Скупштину Косова и Метохије основану на основу Устава Р. Србије (чланови 176, 177, 179, 180, 182 – 185 Устава), што представља предају (капитулацију државе). То је кривично дело (чланови 155, 306, 308 Кривичног законика).

30) да одузимају изборно право држављанима Р. Србије супротно Уставу (чланови 1, 3 и 52 Устава), што је кривично дело (чланови 155, 159 Кривичног законика).

31) да Србе насилно принуђују да учествују на изборима које не организује Р. Србија супротно Уставу (члан 52 Устава) чиме наносе тешке патње Србима, а да би добили признања из ЕУ, што је кривично дело (тачка (2) члана 137 Кривичног законика).

32) да присиљавају Србе да прихвате шиптарску окупацијску власт за легитимну. Тиме прихватају предају Србије и Србе прогањају из државе Р. Србије супротно Уставу (став 2 члана 38 и Тачка 2 члана 97 Устава), што је кривично дело (чланови 306, 370, 371 и 387 Кривичног законика).

33) да не помажу Србима на Косову и Метохији који су подвргнути сталној опасности по живот. То је кривично дело (тачка (1) члана 127 Кривичног законика).

34) да приморавају Србе на Косову и Метохији да се одрекну права човека гарантована Уставом и законом, што је кривично дело (тачка (1) члана 128 Кривичног законика),

35) да гурају Србе у беспомоћан положај опасан по живот супротно Уставу (став 1 члана 34 Устава), који доводи Србе у положај да се принудно исељавају с Косова и Метохије, што је кривично дело (члан 371 Кривичног законика).

36) да доводе Србе у ропски положај или у положај сличан ропском што је забрањено Уставом (став 1 члана 26 Устава), који доводи до истребљења Срба на Косову и

Метохији, што је кривично дело (чланови 370, 371 и 390 Кривичног законика).

- 37) да присиљавају Србе да се одрекну привредног, царинског, енергетског, информацијско - телекомуникацијског, правног, здравственог и школског система Р. Србије и да прихвате шиптарски окупацијски систем, чиме крше Устав (члан 18 и тачка 6 члана 97 Устава), што је кривично дело (тачка (1) члана 135 Кривичног законика).
- 38) да спроводе дискриминацију над Србима који поштују Устав Р. Србије на Косову и Метохији супротно Уставу (члан 21 Устава), што је кривично дело (чланови 135 и 137 Кривичног законика).
- 39) да вређају држављане Р. Србије који поштују Устав, што је кривично дело (члан 137 и тачка (1) члана 170 Кривичног законика).

То су последице противуставности Резолуције Народне скупштине од 13.01.2013. и Бриселског споразума. Њих су Социјалистичка партија Србије и Српска напредна странка извеле преко својих председника и чланова под вођством:

- а) Томислава НИКОЛИЋА, користећи положај, углед и ауторитет председника Републике и снагу војске,
- б) Александра ВУЧИЋА, исцрпљујући значај и ауторитет председника Владе и снагу полиције,
- в) Ивице ДАЧИЋА, експлоатишући положај, углед и ауторитет првог потпредседника Владе и моћ министра спољњих послова.

Чланови Социјалистичке партије Србије и Српске напредне странке, не само да се нису супротстављали претходно споменутим деловањима својих председника Ивице ДАЧИЋА, претходног председника СНС и садашњег члана СНС Томислава НИКОЛИЋА, и садашњег председника СНС Александра ВУЧИЋА, већ су од тога имали разне користи које доносе положаји у органима власти.

Све изложено обавезује Уставни суд да треба да оцени уставност и законитост рада Социјалистичке партије Србије и Српске напредне странке.

Страначко непосредно вршење власти и потчињавање себи

Претходно излагање је доказало:

- да су Демократска странка и Социјалистичка партија Србије својим противуставним деловањима, користећи врховне државне положаје, биле непосредно вршиле власт и потчиниле је себи, што је забрањено (последњи став члана 5 Устава),
- да Социјалистичка партија Србије и Српска напредна странка својим противуставним деловањима, користећи врховне државне положаје, непосредно врше власт и потчињавају је себи, што је забрањено (последњи став члана 5 Устава).

Последице су далекосежне и катастрофалне. Могу још увек, с великим напором целог народа вођеног потпуно му оданом влашћу, да се ублажују и временом искорене.

Међутим, ако Уставни суд дозволи да ове три странке и даље раде као политичке странке, и ако буду на власти те наставе да је непосредно врше и потчињавају себи својим политичким противуставним деловањима, последице ће бити толико катастрофалне да неће моћи никада да се искорене.

Суштина њиховог деловања је да су наставиле да се постављају према држави и да своја општа политичка акта доносе тако према Уставу, као што је КПЈ/СКЈ имао однос према држави и као што су акта КПЈ/СКЈ била изнад Устава. Зато те политичке странке својим деловањима и својим политичким актима, не само да онемогућавају остваривање суштине новим Уставом одређене садашње Републике Србије, већ уништавају ту суштину.

Уништавање те нове уставне суштине Републике Србије се огледа, испољава, показује, продубљивањем њене окупације - окупације сваког од нас и свих нас заједно. Та окупација је припремана противуравним и насилничким растурањем СФРЈ.

Неприкосновеност СКЈ и његове власти, његовог непосредног вршења власти и потчињавања власти себи онемогућавајући државним органима слободно и независно деловање у оквиру Устава СФРЈ и Устава СР Србије је учинило све савезне и републичке државне органе неспособним да воде државу и њено становништво тако да се мирнодопски, по Уставу, реше растући проблеми.

Уместо да је владајућа Социјалистичка партија Србије тада предложила Народној скупштини Р. Србије да захтева сазивање Савезне скупштине да би она, као једино уставно меродавна институција у СФРЈ, утврдила да искључиво југословенски народи, а не републике, имају уставна права на самоопредељење и отцепљење, јер су на њима саздани Устав СФРЈ и сама СФРЈ /9/, руководство СПС, школовано и навикнуто да је Паритија изнад државе и да је њен став изнад Устава, је прихватило да се упушта у политичке неуставне разговоре и преговоре с партијским руководством других република. Савезне и републичке државне институције су биле паралисане и доведене у стање статиста. Последице таквог политичког вршења власти и потчињавања власти политичким партијама смо трагично осетили и осећамо.

Ово што се данас одиграва у Републици Србији је аналогно ономе што се дешавало са СФРЈ. С тим што је Република Србија у још тежој ситуацији. Она је већ значајно окупирана и то уз противуравну сагласност владајућих политичких странака: Демократске странке, Социјалистичке партије Србије и Српске напредне странке. Дуг Републике је процентуално много већи него што је био дуг СФРЈ, и апсолутно је веома повећан у односу на дуг Републике Србије из 2004. године. Старост становништва Републике Србије је такође значајно повећана у односу на старост становништва Републике Србије из 2004. Одлив младих се не смањује.

Задатак Уставног суда одређен члановима 166. и 167. Устава је да принуди власт да се оживотворе све уставне одредбе. Да би се то постигло Уставни суд је обавезан тим истим члановима Устава да спречи владајуће политичке странке да непосредно врше власт и да је не потчињавају себи.

С обзиром колико су ДС, СПС и СНС дубоко захваћене прихватањем и продубљивањем окупације наше државе и нашег народа, што је потписивањем закона о сарадњи с главним носиоцима наше окупације, с Владом САД и с НАТО-ом, у потпуној супротности с националним историјским правилом Србског народа осведоченим његовим трајним одбијањем да прихвати окупацију, његовим непресушним борбама да се ослободи окупације и да брани стечену слободу и самосталност своје државе, што је исказано писмено и претходним и садашњим Уставом Републике Србије, и с обзиром колико су ДС, СПС и СНС јасно показале своју неспремност, неспособност и неинтерес да зауставе то продубљивање окупације и да смањују њен интензитет, постало је хитно да Уставни суд њима забрани рад.

Оправданост Предлога Уставном суду

Цело претходно излагање доказује **Тврђење 1** и показује да Уставни суд, пожељно без одлагања, без приклањања предлозима или захтевима политичких странака на власти, потпуно непристрасно и независно, праведно по Уставу треба:

А) да покрене поступак оцене уставности и законитости рада:

- Демократске странке,
- Социјалистичке партије Србије,
- и
- Српске напредне странке,

и

Б) да покрене поступак забране рада:

- ✓ Демократској странци,
- ✓ Социјалистичкој партији Србије,
- и
- ✓ Српској напредној странци.

На тај начин би Уставни суд омогућио остваривање суштине садашњег Устава и државности садашње Републике Србије да се државни органи власти и политичке странке потпуно повинују Уставу и закону, да их поштују, да их доследно и целовито спроводе, и да не чине противуставна и/или противзаконска дела, нити да доносе противуставне: законе, опште политичке или правне акте или друге опште акте, што значи да поштују и спроводе народну вољу и народно опредељење.

Уколико Уставни суд задржава свој став и Народна скупштина је сагласна с тим, да Устав под "општи акти" подразумева једино "опште правне акте", а не и "опште политичке акте", онда предлагем Уставном суду да се обрати Народној скупштини да спроведе поступак по Уставу (члан 203) да се одреди институција меродавна за оцењивање уставности и законитости "општих политичких аката".

ЛИТЕРАТУРА

Цитирана литература

- /1/ Устав Републике Србије, Народна скупштина Републике Србије, 08.11.2006.
- /2 / Предлог Демократске странке Србије Уставном суду за оцену уставности уредби Владе о Бриселским споразумима, 27.10.2012. Изложено на:
<http://www.dss.rs/predlog-dss-za-ocenu-ustavnosti-uredbi-vlade-o-briselskim-sporazumima/>
- /3/ Закључак Уставног суда, број Iуо-180/2013, о иницијативи за покретање поступка за оцену уставности Одлуке о прихватању Извештаја о досадашњем процесу политичког и техничког дијалога са Привременим институцијама самоуправе у Приштини уз посредовање Европске уније, укључујући процес имплементације постигнутих договора ("Службени гласник РС", број 38/13) и Закључка Владе број 02-3570/2013 од 22. априла 2013. године, којим је Влада прихватила Први споразум о принципима који регулишу нормализацију односа., Службени гласник РС, 065/2015, 24.07.2015, стр. 1-7.
- /4/ Закључак Уставног суда, број Iуо-247/2013, о предлогу за оцену уставности и законитости парафираног „Првог споразума о принципима који регулишу нормализацију односа” између Владе Републике Србије и Привремених институција самоуправе у Приштини, од 19. априла 2013. године, Службени гласник РС, број 13/2015, 02.02.2015, стр. 9-24.
- /5/ Закључак Уставног суда о иницијативи за "оцену устаности и законитости акта Републике Србије за пријем у чланство Европске Уније", број Iзо-9/2010 од 25.05.2010. Изложен је на:
http://www.ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2010_05_25US.3332323.jpg
- /6/ Закључак број IУз – 20/2013 од 22.04.2013. године Малог већа Уставног суда о предлогу Уставном суду бр. IУз – 20/2013 од 18. јануара 2013. године да Уставни суд оцени уставност и законитости Резолуције Народне скупштине о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохију“, 13/01/2013. Страница 1 је изложена на:

http://www.ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2013_04_22US1.28865040.jpg ,
а страница 2 на:
http://www.ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2013_04_22US2.28864922.jpg

- /7/ Предлог Уставном суду да оцени уставност и законитости акта Републике Србије за пријем у чланство Европске Уније, 13.01.2010, је изложен на:
http://www.ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2010_02_06LTG_US_EUsve.29144630.pdf
- /8/ Предлог бр. IУз – 20/2013 Уставном суду да оцени уставност и законитости *Резолуције Народне скупштине о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији*“, 18/01/2013. Изложен је на:
http://www.ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2013_01_18LTG_Sve.28893454.pdf
- /9/ Устав Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, Службени лист Социјалистичке Федеративне Републике Југославије“, година XXX, број 9, Београд, четвртак, 21. фебруар 1974.
- /10/ Устав Републике Србије, Народна скупштина Републике Србије, 28.09.1990.
- /11/ Захтев 1548 држављана Р. Србије Народној скупштини да спроведе уставни поступак разрешења председника Републике Бориса ТАДИЋА, акт 01 бр. 118-2938/11 од 05/09/2011. Изложен на:
http://ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2011_09_11LTG_BT.29061611.pdf
- /12/ Молбе и апели председницима Клинтону, Бушу и Обама, Дому представника, Сенату и Конгресу САД да престану с обманивањем свог народа о Србима и Србији да поштују Устав Србије на њеној територији. Овај додаток садржи, хронолошким редом, све додатке достављене Уставном суду 5. марта 2014. године што је јавно изложено на:
http://www.ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2014_03_05LTG_UsZlbleoSacuvajmoSrbiju.28840217.pdf
и у његовим додацима тамо датим.
- /13/ Војни споразум између Републике Србије и Сједињених Америчких Држава, Вашингтон, 6. септембар 2006. године.

Коришћена литература

- /14/ Резолуција СБ УН 1244 од 10/06/1999. године.
- /15/ Резолуција Народне скупштине од 13/01/2013 о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији.
- /16/ Уставна жалба бр. IIP-169/2013 од 10.06.2013. године на радње, ставове (одговоре, закључке, решења, одлуке) и акте Уставног суда који помажу срозавању, обезвређивању, тешком повређивању и уништавању људских права и слобода држављана Републике Србије.
- /17/ Уставна жалба бр. IУз – 20/2013 од 9. маја 2013. године Уставном суду на ЗАКЉУЧАК бр. IУз – 20/2013 од 22.04.2013. године Малог већа Уставног суда /5/. Изложено на:
http://www.ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2013_05_09LTG_UstZlbSve.28863151.pdf
- /18/ Обавештење бр IIP-169/2013 од 18.11.2013. године секретара Уставног суда да Суд није у могућности да поступа по Уставној жалби из /16/.
- /19/ Обавештење Српске радикалне странке о свом предлогу Уставном суду да покрене поступак за оцену уставности и законитости Бриселског споразума, 07/05/2013.
- /20/ Захтев број IУ-97/99 поднет 24. јуна 1999. године Уставном суду да оцени уставност и законитост општих аката донетих почетком јуна јуна 1999. године. Изложено на:
http://ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/1999_06_24LTG_UstSud.29532139.pdf
- /21/ Решење број IУ-97/99 од 25. маја 2000. године Уставног суда о Захтеву из /19/. Изложено на:
http://ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2000_05_25UstSud.294133307.pdf

/22/ Кумановски споразум од 9. јуна 1999. године.

/23/ Предлог број: ИР-207/2008 од 12. маја 2008. године Уставном суду да оцени уставност и законитост рада и деловања председника Републике Бориса ТАДИЋА. Изложено на:
http://ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2008_05_12LTG_UsSudBT.29230121.pdf

/24/ Обавештење број: ИР-207/2008 од 25.08.2008. секретара Уставног суда да „Уставни суд није надлежан да поступа по Вашој представи“ из /22/.

/25/ Закључак број ВУ-10/2008 од 11. септембра 2008. године Уставног суда о низу предлога укључујући и о Предлогу из /21/.

/26/ Документација о неуставности председничких избора, о протиуставном инаугурисању господина Бориса ТАДИЋА за председника Републике 2008. године, и о саучествовању врховних државних органа, укључујући и Уставни суд, у томе одбацивањем да поштују Устав.

/27/ Предлог број: ИР -325/08 од 19. августа 2008. године Уставном суду да Уставни суд заштити уставност, законитост, људска права и слободе од противуставног рада и деловања председника Републике Бориса ТАДИЋА. Изложено на:
http://ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2008_08_18LTG_USboristadic.291134428.pdf

/28/ Обавештење број: ИР -325/08 од 14. децембра. 2008. године секретара Уставног суда о Предлогу из /26/. Изложено на:

http://www.sssseternal.org/%D0%BD%D0%B0%D1%88%D0%BE%D1%98_%D1%81%D0%BF%D1%86_%D0%BD%D0%B0%D1%88%D0%B8%D0%BC_%D0%B2%D0%BB%D0%B0%D1%81%D1%82%D0%B8%D0%BC%D0%B0_%D1%81%D0%B0%D0%BD%D1%83_%D0%BC%D0%B5%D0%B4%D0%B8%D0%B8%D0%BC%D0%B0_%D1%81%D1%82%D1%80%D0%B0%D0%BD%D0%BA%D0%B0%D0%BC%D0%B0_%D0%B8_%D1%99%D1%83%D0%B4%D0%B8%D0%BC%D0%B0_%D0%B7%D0%B0_%D0%B4%D0%BE%D0%B1%D1%80%D0%BE_%D0%BD%D0%B0%D1%80%D0%BE%D0%B4%D0%B0_%D0%B8_%D0%BE%D1%87%D1%83%D0%B2%D0%B0%D1%9A%D0%B5_%D0%BD%D0%B0%D1%88%D0%B5_%D0%B4%D1%80%D0%B6%D0%B0%D0%B2%D0%B5/%D0%B2%D0%BB%D0%B0%D1%81%D1%82%D0%B8%D0%BC%D0%B0_%D1%81%D1%80%D0%B1%D0%B8%D1%98%D0%B5_%D0%BE%D0%B4_2005_%D0%B4%D0%BE_2008

/29/ Предлог број: ВИУ-166/2008 од 30. септембра 2008. године Уставном суду да „ради заштите уставности, законитости, људских права и слобода, забрани рад Демократској странци“. Видети на:
http://ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2008_09_30LTG_US_DSsve.291133255.pdf

/30/ Закључак Уставног суда о предлогу да се забрани рад Демократске странке, број ВИУ-166/2008, 22.02.2010. Изложен је на:
http://www.sssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2010_02_23US_DS.29143332.pdf
Уставни суд је одбацио предлог о забрани рада политичке странке "Демократске странке" јер је предлог о забрани рада политичке странке поднет од неовлашћеног лица.

/31/ Предлог број: ИР-54/2010 од 26. фебруара 2010. године Уставном суду да Уставни суд, ради заштите уставности, законитости, људских права и слобода, оцени уставност и законитост рада Демократске странке. Изложено на:
http://www.sssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2010_03_01LTG_US_DSpotvrd.29142656.pdf

/32/ Обавештење Секретара Уставног суда о "захтеву за оцену уставности и законитости рада Демократске странке" ради "забране рада Демократске странке", бој ИР-54/2010, 24.05.2010. Објављено на:
http://www.sssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2010_05_24UstSud_DS.290144354.jpg
Уставни суд је на седници одржаној 13.05.2010. године одбио тај захтев јер је утврдио да подносилац "захтева" није активно легитимисан за покретање поступка за одлучивање о забрани рада политичке странке, у смислу одредбе члана 80. став 1. Закона о Уставном суду.

/33/ 468 држављанина Р. Србије: Захтев 03 бр. 013-1278/12 од 09/04/2013 Народној скупштини да спроведе уставни поступак разрешења председника Републике Томислава НИКОЛИЋА и целе Владе, да распише опште, равноправне и слободне изборе и да их њен орган Републичка изборна комисија спроведе поштено по Уставу на целој територији Р. Србије. Изложено на:
http://www.sssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2013_04_09NrSkps_DrzavniUdar.28870414.pdf

/34/ Уставна жалба од 5. марта 2014. године, бр ИП-34/2014 је јавно изложена на:

http://ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2014_03_05LTG_UsZlIdeoSacuvajmoSrbiju.28840217.pdf

/35/ "Народна порука Уставном суду и осталим државним органима на изборима 16 (негде и 23.) марта 2014. године", 25. март 2014. године, је јавно изложена на:

http://ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2014_03_25LTG_UsZlDopuna.287145313.pdf

То је додатак Уставној жалби од 5. марта 2014. године, бр ИП-34/2014 /33/.

/36/ Акт секретара Уставног суда Број ИП-34/2014 од 28. 02. 2014. године. Изложено на:

http://www.sssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2014_02_28UsZl_US.28843940.pdf

Београд, 24. фебруар, 2016. године.

С поштовањем,

Др Љубомир Т. ГРУЈИЋ, некадашњи
редован професор Универзитета у
Београду, сада у пензији
ЈМБГ 2910939710225
Џона Кенедија 31/15,
11070 Београд
lyubomirtgruyitch@gmail.com
<http://www.sssseternal.org>